

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném ze samosoudkyně JUDr. Jany Kubenové ve věci

žalobce: **A. S.**
státní příslušnost
t. č. pobytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. OAM-371/ZA-ZA15-ZA18-PD2-2013,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou ze dne 27. 2. 2018, doručenou dne 2. 3. 2018 krajskému soudu, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. OAM-371/ZA-ZA15-ZA18-PD2-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.
2. Žalobce v **žalobě** namítá, že žalovaný nevycházel z relevantních skutečností důležitých pro objektivní posouzení věci, zejména v rozporu s logikou interpretoval některá zjištění týkající se jeho osoby, rodinných vazeb na družku, jejich děti a otce žalobce. Mylně byly dle žalobce konkrétně hodnoceny následující skutečnosti. V Arménii nemá žalobce rodinu ani jiné ekonomické a rodinné vazby, v České republice přebývá nepřetržitě více jak 20 let, má zde vytvořeno rodinné i sociální zázemí a s družkou mají společně dvě děti, vedou společnou domácnost a mají mezi sebou vytvořena silná citová pouta. Pečují a nadále hodlají společně pečovat o otce žalobce, který je částečně invalidní a jeho zdravotní stav vyžaduje pravidelnou péči. Dočasný pobyt žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody za přečiny maření úředního rozhodnutí by neměl mít vliv na rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany. K věci žalovaný nevyslechl družku žalobce a žádným způsobem nehodnotil skutečnost, že i po rozvodu tvoří se svými dětmi normální rodinu.
3. Žalovaný dle svého **vyjádření** považuje žalobu za nedůvodnou a v podrobnostech odkazuje na obsah správního spisu. Má za to, že dostatečným způsobem zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil potřebné doklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dospěl k závěru, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám ve vztahu k žalobcem prezentovaným důvodům, že další trvání doplňkové ochrany již není třeba. Žalobci byla udělena doplňková ochrana, neboť trvale pečoval o svého částečně invalidního otce. Ze zjištění provedených žalovaným se situace v této oblasti změnila, neboť žalobce uvedl nepravdivé údaje o tom, že o svého otce pečuje, přičemž od doby nástupu žalobce do výkonu trestu v únoru 2016 o svého otce pečovat nemůže a jeho otec se na udané adrese v České republice nezdržuje, ale údajně žije u své dcery v Dle žalovaného ani další žalobcem uváděné důvody nejsou důvodem pro další prodloužení doplňkové ochrany.
4. Dle **napadeného rozhodnutí** si žalobce podal žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany dne 15. 11. 2017, v níž uvedl, že v České republice žije 24 let a v nemá žádnou rodinu ani zázemí. Se svou ženou vychovává dvě nezletilé děti, které se narodily v České republice. Všichni žijí na adrese a současně pečují o nemocného otce žalobce, bytem
5. Žalovaný konstatoval, že žalobci byla rozhodnutím ze dne 31. 1. 2014, č. j. OAM-371/ZA-ZA15-ZA14-2013, udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců a doba trvání byla stanovena do 4. 2. 2015. Dne 2. 4. 2015 žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-371/ZA-ZA15-ZA14-PD1-2013 žalobci doplňkovou ochranu podle § 17a zákona o azylu neprodloužil, a to především s ohledem na výsledek provedené pobytové kontroly, při níž bylo zjištěno, že zdravotní stav otce žalobce není natolik špatný, jak se žalobce snažil vykreslit. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal žalobu ke

zdejšímu soudu, který rozsudkem ze dne 30. 9. 2015, č. j. 56 Az 3/2015-24, předmětné rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný vázán rozsudkem soudu přistoupil k opětovnému posouzení žádosti žalobce a dne 15. 12. 2015 vydal rozhodnutí č. j. OAM-371/ZA-ZA15-ZA14-PD1-R2-2013, jímž byla žalobci v souladu s § 14a zákona o azylu doplňková ochrana prodloužena do 16. 12. 2017. Žalovaný shledal, že žalobce sdílel v České republice společnou domácnost se svým částečně invalidním otcem, který zde nikoho jiného z příbuzných neměl, a byl mu vystaven příslib udělení státního občanství.

6. Dne 12. 12. 2017 byla na žádost žalovaného provedena Policií ČR pobytová kontrola na adrese, na níž byli žalobce i jeho otec hlášeni k pobytu. Dle sdělení Policie ČR se žalobce v době pobytové kontroly nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody ve, k jeho propuštění by mělo dojít dne 31. 7. 2019. Na uvedené adrese dále hlídka Policie ČR zjistila od prodavačů se stánkem s ovocem nacházející se v průjezdu činžovního domu, že otec žalobce již asi dva roky v domě nebydlí a měl by se nacházet v, Dále uvedli, že na dané adrese bydlela manželka žalobce, která se s ním asi před rokem rozvedla a i s dětmi odstěhovala. Při další pobytové kontrole dne 2. 1. 2018 vyplynulo, že žádný ze zvonků ani schránek nebyly označeny jménem žalobce či jeho manželky. Majitel domu sdělil, že cizince zná, bydleli ve 4. podlaží v bytě 3+1, přičemž žalobce zde pobýval do března roku 2016 a jeho otec se v téže době přestěhoval do jednopokojového bytu v suterénu, kde žil do srpna roku 2016. Poté se otec žalobce natrvalo z uvedené adresy odstěhoval. Majitel domu dodal, že žalobce je ve výkonu trestu odnětí svobody v a jeho otec žije v u své dcery.
7. Dne 12. 1. 2018 byl se žalobce proveden pohovor, při němž sdělil, že se svými nezletilými dětmi je v kontaktu, chodí za ním každý měsíc na návštěvu. I když se s manželkou rozvedl, mají spolu dobré vztahy a chodí ho každý měsíc navštěvovat. Na dotaz, zda je v kontaktu se svým otcem, odpověděl, že otec za ním chodí na návštěvy, naposledy před třemi měsíci. Otcův zdravotní stav je špatný, má problémy s cukrovkou a tlakem a potřebuje péči. Uvedl, že nyní o otce pečovat nemůže, potřebnou péči mu však poskytují známí v komunitě a kamarádi. Dodal, že otec je k trvalému pobytu evidován na adrese, Na dotaz žalovaného uvedl, že neví, co by otec dělal v, možná tam byl před třemi měsíci na návštěvě jeho dcery. Dále odpověděl, že chce být venku, aby se o otce staral. Závěrem vypověděl, že zdravotní stav žalobce je normální, před nástupem do výkonu trestu podnikal v oboru prodeje potravin.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že po porovnání výše uvedených informací se skutečnostmi uvedenými žalobcem v řízení o udělení doplňkové ochrany, v následném řízení o prodloužení doplňkové ochrany a v současném řízení o prodloužení doplňkové ochrany, došlo k takovým zásadním a trvalým změnám ve vztahu k žalobcově prezentovaným důvodům, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Doplňková ochrana byla žalobci udělena z důvodu, že trvale pečoval o svého částečně invalidního otce, jenž nebyl schopen se sám o sebe postarat. Z provedených pobytových kontrol a z výpovědi žalobce jednoznačně vyplynulo, že se situace žalobce od doby posledního rozhodnutí ve věci podstatně změnila. Žalovaný poukázal na nepravdivé údaje tvrzené

žalobcem, předně stran společné péče s manželkou o nemocného otce žalobce, který pobývá na adrese

9. Žalovaný dále podotkl, že žalobcem deklarovaná absence zázemí v jeho vlasti nemůže být sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany, a tedy ani důvodem pro její prodloužení. Taktéž žalobcem tvrzené rodinné vazby, předně jeho dva nezletilí synové žijící v České republice, nelze považovat za důvod pro udělení doplňkové ochrany, neboť synové žalobce se narodili v letech 2014 a 2016, přičemž žalobce do výkonu trestu nastoupil v únoru roku 2016 a pobývat by v něm měl do července roku 2019. Je tedy zjevné, že většinu dosavadního života svých dvou synů tráví žalobce ve výkonu trestu, kde jej tito jednou měsíčně navštěvují. Manželství s matkou nezletilých synů navíc bylo v roce 2016 rozvedeno. V případě žalobce se tak nejedená o rodinné pouto natolik silné, aby odůvodňovalo prodloužení doplňkové ochrany.
10. Na závěr žalovaný vyhodnotil, že žalobci při jeho návratu do vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

11. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
14. Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 11. 2013 s tím, že sdělil, že v České republice žije od roku 1993, kdy mu bylo 16 let, v průběhu let zajížděl do, kde žije jeho sestra. V České republice má hodně přátel, v roce 2010 zde zemřela jeho matka, jeho otec je invalidní důchodce, špatně se pohybuje, je na žalobci závislý. Dle rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2014, č. j. OAM-371/ZA-ZA15-ZA14-2013, žalobci byla udělena doplňková ochrana z důvodu mezinárodních závazků, kterými je Česká republika vázána s ohledem na péči o částečně invalidního otce. Jedná se o důvod

uvedený v § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, dle kterého se doplňková ochrana udělí v případě, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Konkrétně se jednalo o článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy o ochranu soukromého a rodinného života, neboť žalobce sdílí v České republice společnou domácnost se svým částečně invalidním otcem, o kterého s přítelkyní pečuje, přičemž otec zde jiného příbuzného nemá a byl mu vystaven příslib udělení státního občanství České republiky.

15. Následně dne 17. 12. 2014 žalobce požádal o prodloužení doplňkové ochrany. Uvedl, že se stará o svého otce, který je poloinvalidní důchodce a není soběstačný. Žalobce je jediný příbuzný, který se o něho může pečovat. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel ze skutečností zjištěných při pobytové kontrole provedené Policií ČR dne 8. 1. 2015. Konstatoval, že v období od udělení doplňkové ochrany se situace změnila, žalobcův otec je schopen samostatně pečovat o svou osobu, obsluhuje zákazníky v prodejně zeleniny, kde manipuluje se zbožím. Rozhodnutím ze dne 2. 4. 2015, č. j. OAM-371/ZA-ZA15-ZA14-PD1-2013, žalovaný rozhodl tak, že podle § 53a zákona o azylu, se doplňková ochrana neprodlužuje. Toto rozhodnutí bylo dne 30. 9. 2015 zrušeno Krajským soudem v Brně rozsudkem č. j. 56 Az 3/2015-24, neboť nebylo prokázáno, že by okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Žalovaný vázán názorem krajského soudu tak v dalším řízení rozhodl o prodloužení doplňkové ochrany rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015, č. j. OAM-371/ZA-ZA15-ZA14-PD1-R2-2013, o dobu 24 měsíců.
16. Správní spis byl žalovaným doplněn o rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 3. 2. 2016, č. j. 12 T 19/2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což byl mj. odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 roků. Rozsudkem Městského soudu ze dne 6. 2. 2016, č. j. 90 T 16/2016 byl odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což byl mj. odsouzen k 6 měsícům trestu odnětí svobody.
17. Dle zprávy pro ohlašovnu o pravomocném rozhodnutí soudu ze dne 3. 10. 2017 bylo manželství žalobce s M. G. S. rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 11. 10. 2016, č. j. 94 C 134/2016-48, rozvedeno.
18. Dne 15. 11. 2017 podal žalobce novou žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany, o níž žalovaný rozhodl výše shrnutým napadeným rozhodnutím ze dne 26. 1. 2018.
19. Jak je již výše uvedeno, žalobci byla udělena doplňková ochrana z důvodu dodržení mezinárodních závazků, kterými je Česká republika vázána s ohledem na péči o částečně invalidního otce [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. V napadeném rozhodnutí

žalovaný neprodloužil žalobci doplňkovou ochranu podle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám ve vztahu k žadatelem prezentovaným důvodům, že doplňkové ochrany již není zapotřebí.

20. Právní úprava institutu doplňkové ochrany je obsažena v zákoně o azylu, konkrétně v ustanovení § 14a (udělení doplňkové ochrany) a § 53a odst. 4 zákona o azylu (prodloužení doplňkové ochrany). Podle § 14a zákona o azylu v rozhodném znění platí, že *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* Dle odst. 2 citovaného ustanovení se pak *„[z]a vážnou újmu podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
21. Podle § 53a odst. 4 věta třetí zákona o azylu platí, že osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. **Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.**
22. K výkladu těchto ustanovení krajský soud poukazuje zejména na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz) je k udělení doplňkové ochrany třeba kumulativně splnit veškeré podmínky stanovené v ust. § 14a zákona o azylu. Žadatel (1) nesmí splňovat podmínky pro udělení azylu, (2) musí se nacházet mimo zemi svého původu, (3) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (4) vážné újmy, (5) nemůže využít nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule. Možnosti žadatele prokázat relevantní existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany jsou nepochybně omezené. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku z 16. 4. 2015, č. j. 5 Azs 157/2014-54, uvedl, že není povinností žadatele o azyl, aby své pronásledování prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou

výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Pokud ani po doplnění dokazování nebude možné tvrzení stěžovatele doložit nebo vyvrátit, žalovaný bude povinen z takového tvrzení vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).

23. K výkladu ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu je třeba především poukázat na to, že jeho konstrukce je založena na klauzuli *rebus sic stantibus*, tj. zásadní či podstatné změně rozhodných okolností. Korespondující právní úpravu Společného evropského azylového systému (tzv. SEAS) představuje čl. 16 odst. 1 a 2 nové kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle něhož platí, že *státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti přestávají být osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu, jestliže okolnosti, které vedly k přiznání statusu doplňkové ochrany, přestanou existovat nebo se změny do té míry, že ochrany již není třeba. Při uplatňování odstavce 1 přiblíží členské státy k tomu, zda je změna okolností natolik významná a dlouhodobá, že osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu, již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy.*“ Předmětné ustanovení zákona o azylu je proto na místě eurokonformně interpretovat tak, že trvají-li důvody, pro něž byla doplňková ochrana udělena, nebo nenastanou-li důvody uvedené v ustanovení § 17a téhož zákona, ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany podanou nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž byla udělena, doplňkovou ochranu i opakovaně prodlouží, vždy nejméně o 1 rok, a současně prodlouží dobu platnosti průkazu oprávnění k pobytu. Závěr o tom, že důvody vedoucí k přiznání doplňkové ochrany již netrvají, musí být opřen o koherentní, přezkoumatelnou a logickou argumentaci založenou srovnáním se stavem, který byl hodnocen jako odůvodňující přiznání doplňkové ochrany. K tomu soud poukazuje i na doktrinální názor uvedený v komentářové literatuře, podle něhož „je presumováno udělení doplňkové ochrany do doby, než je prokázán opak. Trvání důvodů pro udělení doplňkové ochrany je prokazováno v řízení o prodloužení pobytového oprávnění. Zákon vymezuje důvody, které jsou v tomto řízení přezkoumávány, jako důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena (ex lege je zjišťováno, zda stále trvají). Ministerstvo vnitřní při přezkumu přiblíží ke konkrétním důvodům, které byly zjištěny v řízení původním. Je možné uvažovat situaci, kdy by se konkrétní důvody, které vedly k udělení doplňkové ochrany, změnily. Cizinec by se ale stále pohyboval v rámci stanoveném § 14a AZ, resp. 14b AZ, a vzhledem k formulaci výroku o udělení doplňkové ochrany (doplňková ochrana podle § 14a se uděluje) lze dovozovat, že i při změnách konkrétních okolnostech by bylo možné prodloužit oprávnění pobytu v řízení o prodloužení tohoto oprávnění (toto lze dovozovat i z níže citovaného rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2009 sp. zn. 9 Azs 36/2009)“ (viz k tomu Honusková, V. Komentář k zákonu o azylu, In. ASPI).

24. Otázkou tedy zůstává, jako v předchozím řízení o prodloužení doplňkové ochrany, zda v případě žalobce nenastaly důvody pro odejmutí doplňkové ochrany. Vzhledem k tomu, že žalovaný důvod pro neprodloužení doplňkové ochrany spatřuje ve změnách ve vztahu k žalobcem tvrzeným důvodům, přichází v úvahu zvážit důvod pro odejmutí doplňkové ochrany uvedený v §17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, podle kterého se doplňková ochrana udělená podle §14a odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí.

25. Soud při zvažování, zda v předmětné věci nastaly či nenastaly důvody pro odejmutí doplňkové ochrany, dále vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 Azs 21/2011-57, podle kterého „[o]dnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné, pouze pokud okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků) měnit. Důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) citovaného zákona proto nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být rozhodnutím o jejím udělení poskytnuta, a snaží-li se jejím odnětím „revidovat“ původní rozhodnutí.“
26. Krajský soud má za prokázané z obsahu správního spisu, že žalobce se od února roku 2016 nachází ve výkonu trestu odnětí svobody v kuřimské věznici. Sám žalobce při pohovoru uvedl, že do výkonu trestu odnětí svobody nastoupil dne 24. 2. 2016 a měl by jej ukončit dne 30. 7. 2019. Z pobytových kontrol učiněných Policií ČR dne 12. 12. 2017 a 2. 1. 2018 na adrese a výpovědi majitele domu bylo zjištěno, že otec žalobce se již v srpnu roku 2016 odstěhoval a nachází se u své dcery v Belgii. Žalobce však v průběhu správního řízení neustále nepravdivě tvrdil, že na této adrese jeho otec stále žije.
27. Krajský soud má tak na základě uvedených skutečností za nepochybné, že ve věci žalobce se důvody, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zásadně změnily, neboť doplňková ochrana byla žalobci udělena výhradně za účelem péče o jeho nemocného otce. Tuto péči však z povahy věci nemůže svému otce poskytovat minimálně od února roku 2016 až do druhé poloviny roku 2019, neboť se v tomto období nachází ve vězení. Tato okolnost je výraznou změnou oproti původním řízením, kdy byla žalobci doplňková ochrana udělena a následně prodloužena.
28. Krajský soud se taktéž ztotožňuje se závěry žalovaného stran posouzení rodinného života žalobce na území České republiky. Je totiž zřejmé, s ohledem na délku výkonu trestu odnětí svobody žalobce, že tento se svými nezletilými syny, kteří se narodili dne 9. 7. 2014 a 26. 7. 2015, neudrží normální kontakt, vyjma návštěv ve věznici. S matkou nezletilých synů se navíc již v říjnu roku 2016 rozvedl. Soud tedy nemá pochyb, že se žalobce o své syny nemůže starat a ani je vychovávat, natož s matkou jeho dětí, se kterou nežije. V dané věci proto nebyl ani důvod vyslýchat bývalou manželku žalobce, neboť tento výslech by ve věci nepřinesl žádné relevantní skutečnosti a nemohl by změnit nic na tom, že žalobce o svého otce ani svou rodinu nemůže při výkonu trestu odnětí svobody řádně pečovat.
29. Stejně tak ve věci není rozhodující, jak dlouho žalobce v České republice žije a jaké má rodinné, sociální či ekonomické vazby v, neboť tyto skutečnosti nebyly důvodem k udělení a prodloužení doplňkové ochrany, ta byla udělena pouze z důvodu, aby žalobce mohl pečovat o svého otce.

30. Vzhledem k uvedenému soud konstatuje, že bylo prokázáno, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Dle krajského soudu žalovaný přihlédl ke všem zjištěným okolnostem, které jsou relevantní pro posouzení věci.
31. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. srpna 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně